

Justitsministeren (Melleman):

Ja, jeg kan naturligvis tiltræde den ærede sidste Talers Bemærkninger i den Retning, at det ikke er noget stort Spørgsmaal, det her dreier sig om. Der er vel Ingen, der tænker paa, at man vil lade Lovens endelige Skjæbne være afhængig af, om dette Punktum bliver sat ind eller ikke sat ind. Men derfor kan man nok diskutere om, hvad man synes, der i og for sig selv er rigtigt, og hvorvidt man i alt Fald paa dette Stadium af Sagen kunde lade sig lede af Hensyn dertil. Jeg skal da først bemærke, at jeg ikke tror, at det er overflødigt eller uden væsentligt Betydning, at det staar, idet jeg rigtignot gaar ud fra, at dersom det ikke kommer til at staa, vil man ikke kunne give den Paagjældende nogen Erstatning, naar han ved sit eget Forhold har givet Anledning til Fængslingen. Hvis han f. Ex. har afgivet Tilstaelse, hvad der vel er det mest Bratteste, i alt Fald det mest iønskedende Exempel, eller har givet løgnagtig Forklaring om, hvor han har været henne paa en vis given Tid, eller saadant Noget, saa vil han ikke kunne faae Erstatning, dersom dette Punktum ikke bliver tilføjet; det vil, antager jeg, rigtignot saa ikke kunne nytte ham Noget, at han bagefter siger, at det kun var, fordi han blev betagen af en uieblikkelig Frygt eller deslige, at han sagde, det han sagde. Naturligvis kan det stille sig noget anderledes, naar der paaberaabes Misforstaelse. Men disse Exempler, jeg nævnte, ville dog vel egentlig være nogle af de mest hyppig forekommende, og jeg tror det vil vise sig, at der bliver en væsentlig Forskjel paa Anvendelsen, om det staar eller ikke staar i Loven. En Grund, hvorfor jeg i Særdeleshed finder Betænelighed ved dette Tillæg, er navnlig den, at jeg mener, at det vil opfordre til en Mængde temerære Processer; det vil give Anledning til en Mængde Krav paa Erstatning. Naar det ikke staar der, vil vistnok Enhver kunne indse, at i de Tilfælde, jeg har tilladt mig at nævne, og i lignende Tilfælde kan det ikke nytte Noget at komme med Erstatningskrav. Det vil være en given Sag, at har man ved sit Forhold selv givet Anledning til Fængslingen, f. Ex. ved at tilstaa sig skyldig i Noget, man ikke har været skyldig i, eller ved at lyve angaaende vigtige Omstændigheder, vel vidende, at man løi. og indseende, at det var angaaende Omstændigheder, som havde Betydning for Sagen, saa staar det temmelig klart for Folk, at det kan ikke nytte Noget at komme med Erstatningskrav. Men dersom man kommer ind paa det, at man alligevel kan faae Erstatning, naar man blot kan give det Ud-

seende af, at det er af Frygt eller Forvirring eller Misforstaelse, at man har gjort det, som har givet Anledning til Fængslingen, saa mener jeg, at saa bliver Døren lukket op paa vid Gaa for disse Krav, og saa bliver der næsten ikke noget Tilfælde, hvor den Paagjældende, naar han til Svende og Sidst bliver frifunden, ikke vil kunne komme med et saadant Krav med mere eller mindre Udsigt til at faae det gjort gjældende. Derved vil jeg fremdeles sige, at det netop efter min Mening taler mod Ændringen, at der staar „kan“ og „forholdsvis mindre Erstatning“; thi naar vi stille Sagen saaledes, saa ere vi egentlig, synes jeg, inde paa et Slags Raadessekretariats Omraade, og saa staar vi egentlig ikke paa et lovgrundet Retsomraade; jaa ere vi inde paa et Gebet, hvor det Hele meget mere egner sig for et administrativt Skjøn end egentlig for en Domstols Afgjørelse. Man kan give den Paagjældende Erstatning og lade være, og selv om man giver ham Erstatning, give ham en saadan efter et fuldstændigt løst Skjøn, mere eller mindre. Jeg tror derfor, at denne Bestemmelse egentlig helst burde mangle, helst burde udelades. Men jeg tror ikke, at man af den Grund, at den paagjældende Bestemmelse staar i Lovforslaget, skulde ulede, at der var nogen særlig Frygt for, at Folk skulde spekulere i at melde sig skyldige i Forbrydelser og bagefter komme med Erstatningskrav i den Anledning. Saa grelt tror jeg ikke, det vil gaa, saa frække ere Folk i Reglen ikke. Derimod er det en helt anden Sag, at der altid bagefter vil være Hjælpere eller tjenstfærdige Mand, som ville faae fat i den Slags Sager og sige: Det er dog værd at prøve paa at faae lidt Penge ud af den Historie, og derfor mener jeg, man maa være betænkelig ved at aabne en Ve, der muligvis kan give Anledning til en Del Pretentioner og sikkert vil gjøre det, som formodentlig i de fleste Tilfælde ikke ville findes grundede.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets § 1, se Tillæg A, Sp. 2405—6

ansaaes vedtagen uden Afstemning.

1) Ændringsforslag til Lovforslagets § 2 af Høst:

„Sidste Punktum udgaar“

vedtoges med 31 St. mod 18.